

העכבר ללא זנב

ג'ינג'ר וודס

בירך אותם יפה ונתן לכל אחד מהם קליפת אגוז מלאה דבש חם ומתוק, חייך אליהם יפה ואיחל להם ערב שמח. הם ירדו במדרגות ארוכות ונכנסו לאולם, ומהר מאוד התחילו גם הם לטעום מהפירות והאגוזים הטעימים המונחים על השולחן הארוך, בדיוק כפי שעשו כל העכברים הידידותיים הנוכחים שם. תזמורת העכברים ניגנה על הכינורות הקטנים שלהם, שאותם כיוון בבוקר העכביש סוזי. מקהלת ששת העכברים שרה בתאום מופלא והוסיפה לאווירה החגיגית. בחצות כל העכברים רקדו וחגגו ואחרי זמן מה כולם נפרדו

זה אחד הסיפורים על ידיד אחד יקר שלי. יתכן והוריתם יחשבו שזה מוזר להתיידד עם עכבר.. אבל אתם, ילדים תבינו זאת. נכון? כך חשבתי.

הדבר קרה לפני כשבוע, אחרי מסיבת ראש השנה נהדרת של העכברים. אני בליתי את ליל ראש השנה עם ידיד אחר שלי, בני הגירית. בילינו בשקט ובפשטות. בני הכין קצת עוגה וחלב חם וישבנו ליד האש שבערה באח. ואחר כך הקשבנו לשירי ראש השנה עד חצות. אפילו השועל פרדי ביקר אצלנו כדי

לטעום מעוגת אוכמניות הנהדרת של בני. אבל העכברים ארגנו משהו הרבה יותר מרשים וחגיגי. ערכו זאת מדי שנה באולם רחב הידיים תחת פני הקרקע. הם הגיעו מכל קצוות היער וחגגו עד מאוחר בלילה. השמלות היפות והחליפות המכובדות עשו רושם חגיגי, ואני מרשה לעצמי לציין שגברות עכברות נראו בתלבושתן יותר יפה מאשר בנות אדם יכולות להראות. ידידי טילר הגיע עם אשתו מילי, עכברונת עליזה, בדיוק בזמן שהסעודה הגדולה התחילה. עכבר המקבל פנים בדלת

הפרוזדור הארוך לחדר הראשי של דירתם. ההתרגשות גברת בו עם כל צעד. מולי, שבדיוק סיימה את טיול הבוקר שלה, עמדה כבר שם, הורידה כבר את הכפפות שלה וסידרת זר קטן של פרחי בר שאספה בדרך. גבה היה מופנה לחדר והיא לא הרגישה בו, והוא ניסה בשקט לעבור מאחוריה. זה הצליח והוא קפץ דרך הדלת ורץ ביער לכיוון בית האיכר פרנקי.

בדרך הוא עבר ליד פרדי השועל, שהיה בדרכו אל בני הגירית, ולאכול שם ארוחת בוקר של אוכמניות ודבש.

"מה מעשיך כל כך מוקדם בבוקר, טילר" קרא פרדי שניסה להשיג את העכבר הקטן.

טילר היה כל כך מרוגש שבהתחלה לא שמע אותו, אבל אחר כך עצר, הסתובב וחיכה. "מממ? או, אל תספר למולי, אבל אני הולך לבית האיכר להשיג קצת ריבה." "ריבה? זה משהו מתוק, טילר?"

טילר הרגיש שפרדי מתעניין ולכן עשה הצגה קטנה והתחיל לנפנף בזרועותיו בהתרגשות.

והתפזרו לביתם. מובן שבדרך הביתה טילר ומילי באו לבית שלי וסיפרו על החגיגה, אלא שטילר התלונן כל הזמן שבחגיגה שלהם לא הגישו ריבה.

"בלי ריבה, עלמה גרסי, אפילו כף ריבת תות אחת לא נראתה!" חזר שוב ושוב. כי טילר, בדומה לפרדי השועל, אהב מאוד את הטעם הדביק והמתוק של

ריבה. לצערי, בין המטעמים שנהג להכין בני הגירית לא הייתה אף פעם ריבת תות וכך לא יכולנו לכבד בה את טילר. ובכל זאת טילר ידע איפה הוא יוכל להשיג קצת ריבה. ממש בקצה היער, בבית חווה קטן, חי איכר בשם פרנקי. לא הייתה לו אישה ולא ילדים, הוא חי לבדו ועשה ריבה. ולא סתם ריבה כלשהי, אלא ריבת תות, כזו שטילר אהב מעל הכל.

"מממ. ריבת תות שדה טרייה" מלמל טילר כשהתעורר בבוקר, הוא ליקק את שפתיו הדקיקות כשחשב על כך. ואז הוא זרק את השמיכה הקנה שלו וירד ממיטת הקש הנוחה, פתח את ארון הבגדים ומהר הוציא את חליפת הצמר הכחולה והצעוף האדום, התלבש במהירות ורץ דרך

"כן, בוודאי שכן. זה הדבר המתוק והטעים ביותר שתוכל רק לתאר לעצמך, פרדי." "באמת כל כך טוב?" "כן, בהחלט."

טילר הבין שאם יצליח לשכנע את פרדי לבוא אתו לבית האיכר, אז פרדי לא ירוץ למילי ולא יספר לה מה זומם בעלה הלקקן. כי בשונה מבני הגירית, שמעולם לא דיבר על

מעשיו של אחרים, פרדי היה הרכלן של היער, ולא היה מסוגל בשום אופן לשמור על דבר חשאי או על סוד כלשהו. אך זו הייתה המגרעת היחידה שלו, והיה זה שועל בעל לב טוב ודאג יפה לכל הזקוק לעזרתו.

"אז טוב. אלך אתך לפני שאבקר אצל בני." "בוא פרדי. תראה שלא תצטער."

בינתיים מילי התחילה כבר לדאוג ולשאול את עצמה לאן הלך בעלה כל כך מוקדם בבוקר.

"איפה הוא יכול להיות? בדרך כלל בשעה זו הוא רק קם מהמיטה ויושב לאכול ארוחת הבוקר. אוי, וי! וי!" היא נכנסה לחדר השינה אך ראתה רק מיטה ריקה. "איפה באמת..?" גירדה את ראשה ואז הרגישה שהצעיף האדום וחליפת

הצמר הכחולה חסרים בארון הבגדים. "וי! וי! הוא שוב הלך לביתו של פרנקי האיכר, והיום זה יום א' ופרנקי לא יוצא לעבודה!" היא לבשה במהירות את המעיל שלה ויצאה דרך היער לכוון החווה.

טילר ופרדי עמדו והביטו על הדלת האחורית של בית האיכר. ואז פרדי פתח את דלת העץ הישנה והם נכנסו למחסן גדול, מלא שקים עם תפוחי האדמה ופחיות שימורים.

"אהא!" לחש טילר כשראה צנצנות ריבה על המדף העליון. "תרים אותי, פרדי!"

פרדי הרים את טילר למדף העליון ובעצמו לקח את אחת מצנצנות הריבה והתיישב על שק כדי ליהנות ממנה.

טילר קפץ על אחת הצנצנות והתחיל לקרוע את הבד המכסה אותה.

"מממ.. צדקת טילר. זה באמת נהדר."

"אמרתי לך, פרדי."

טילר הכניס את ראשו לתוך הצנצנת ונהנה מהריבה

המתוקה. זנבו
הארוך רעד
והתפתל באושר.
"סנאפ!"
"אוו!"

"מה קרה, טילר?
שאל פרדי שנבהל
מהרעש והצעקה.
טילר הביט אחורה
וראה מלכודת עכברים התלויה מהמדף העליון.
"מה קורה?"

פתאום נפתחה הדלת ובה עמד האיכר פרנקי עם רובה ביד.
"הה מזיקים! אתם נהנים, מה?"

"טילר אמר שלא תהיה

בבית!" קרא פרדי.

פרדי קפא במקום מפחד, כי
האיכר כיוון את הרובה עליו.

הוא כבר עמד ללחוץ על

ההדק כשטילר קפץ פתאום

על פניו והסט אותו. פרדי

התחמק בין רגליו של האיש

ורץ החוצה דרך הדלת. טילר

רץ אחריו. הם רצו כמה שרק

יכלו מהר ואחריהם נשמע ירי. כדוריות אחדות פגעו לפרדי

ברגל אחורית, אך הוא, צולע, הספיק עוד להגיע למקום
בטוח אחרי העצים. שם שני הגיבורים נעמדו, והתחילו שוב
לנשום ולהירגע.

"טוב.. אני חושב... שנסכים... יותר כבר לא נעשה זאת."

"לא, פרדי, בוודאי לא נלך לשם."

פתאום נשמע ביער קולה של מילי, העכברה העליזה,

שקראה אל בעלה.

"טילר... טילר! אוי לי! טילר!"

"אני כאן. למה את צועקת?"

"וי! וי!.. תודה לאל, חשבתי שאתה כבר הרוג. ממש חשבתי

כך."

"לא, אני בסדר."

ופתאום מילי שמה לב למשהו איום אצל טילר. "הו, טילר.

לאן נעלם הזנב היפה שלך?"

טילר הסתובב, הביט מעל כתפו, אבל לא ראה את זנבו.

הזנב נשאר תפוס במלכודת בבית החווה.

מאוחר יותר הם באו לשתות תה אצלי בבית. טילר בכה כל

הערב לתוך הממחטה שלי. מרגלו של פרדי הוצאתי את

הכדוריות וחבשתי את הפצעים. בזמן כשעשיתי זאת

נשמעה דפיקה בדלת. פתחתי וראיתי את פניו החמודים של

בני הגירית.

"שלום. האם טילר כאן? לא מצאתי אותו בבית."

"כן. טילר. בני רוצה לראות אתך!" קראתי והוא בא לאט

ובראש שפוף.

הודעה מהאיכר, אל מה שהוא קרא "המזיקים מהיער". וכך
היה רשום על הפתק:

XX

"לכל המזיקים של היער. זו רק דוגמה קטנה ממה שיקרה
לכם אם תנסו לגנוב את הריבה הנהדרת שלי.

חתום – האיכר פרנקי."

אינני יודעת איך להתייחס לאיום הזה, אך אדאג שמעכשיו
אף אחד מהידידים הקטנים, הפרוותניים שלי לא יתקרב
לבית הכפר האכזרי הזה.

"שלום בני. היום אין לי מצב רוח לשיחה. מוטב שאלך עכשיו
הביתה... אני מצטער..."

"חכה רגע, טילר. אני רוצה להראות לך דבר מה." ובני הוריד
כיסוי המשי מהמריצה שלו ושם ראינו שורות שלמות של
צנצנות גדולות עם ריבת תות.

"הו!" קרא טילר מופתע,
וחיוך רחב עלה על פניו.
"למדתי לעשות אותה, כי
ידעתי שאתה אוהב מאוד
את הריבה."
"הו, תודה לך, בני, תודה"
טילר טיפס על המריצה
ובדק את הצנצנות.
"אכן בני, באמת גרמת לו
להתאושש."
"כן, חשבתי שזה ישמח

אותו, עלמה גרסי."

אחר כך עוד ישבנו, נהנינו מתה עם ריבת תות על לחם כלוי,
ודיברנו על אירועי הערב. טילר עדיין התאבל על הזנב שלו,
אבל הריבה של בני בהחלט עזרה לו לגרש את המרה
השחורה.

יומיים אחר כך, בדרכי לכפר, הזדמן לי לעבור מול ביתו של
האיכר פרנקי. על הדלת האחורית של הבית ראיתי דבר מה
מוזר. כשניגשתי קרוב ראיתי שזה הזנב של טילר, עם